

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: V. K., narozen xx. xx. xxxx, státní příslušnost Ukrajina, bytem v České republice V.,
zastoupen JUDr. Vitem Lebedou, advokátem, se sídlem T.G. Masaryka 25, 360 01 Karlovy Vary,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2019, č. j. MV-123071-4/SO-2019,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 9. 2019, č. j. MV-123071-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 7. 2019, č. j. OAM-16338-

20/TP-2018 (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), jimž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu podaná dle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona, neboť žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

Žaloba

2. V podané žalobě nejdříve žalobce obecně namítl, že napadeným rozhodnutím mu může vzniknout závažná újma a současně jej nepovažuje za věcně správné. Žalobce tvrdil, že správnímu orgánu I. stupně doložil veškeré možné podklady k prokázání skutečnosti, že společně se svým otcem V. V. disponuje dostatečným množstvím prostředků ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k pobytu na území ČR. Zároveň poukázal na skutečnost, že až do 24. 10. 2019 byl nezletilou osobou a v době podání této žaloby je sice již zletilým, avšak velmi krátce, a je tak stále nutné na něj hledět jako na osobu zvláště zranitelnou z důvodu věku blízkého mladistvým. Povinnost vycestování z ČR je pro žalobce momentálně velmi nepříjemnou a stresující skutečností, když je nutné přihlédnout k faktu, že jeho otec, který s ním žije ve společné domácnosti, má povolen trvalý pobyt na území ČR již delší dobu, a proto tedy žalobce svou budoucnost spatřuje právě v nejužším možném kontaktu se svým otcem a ve společném soužití s ním. Žalobce si hodlá najít legální práci a chce být přínosem pro společnost v ČR, neboť svou budoucnost na Ukrajině neplánuje. V závěru žaloby uvedl, že povinností vycestovat na Ukrajinu budou narušeny jeho vazby na otce, se kterým nyní společně žije. Žalobce z výše uvedených důvodů požádal, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu **zamítl jako nedůvodnou**.

Posouzení věci krajským soudem

4. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání, neboť žalovaná s takovým postupem souhlasila, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil a pro takový případ je jeho souhlas presumován; soud neshledal důvody pro jeho nařízení (§ 51 s.ř.s.).
5. Krajský soud při přezkouvání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
6. Žaloba **nebyla** shledána důvodnou.
7. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že žalobce podal dne 19. 11. 2018 žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení správní orgán

I. stupně zjistil, že v případě žalobce je společně posuzovanou osobou jeho otec, pan V. V., nar. xx. x. xxxx, státní občan Ukrajiny, který má na území povolen trvalý pobyt. S ohledem na zákon o životním a existenčním minimu správní orgán I. stupně uvedl, že určující částka životního minima žalobce a s ním společně posuzované osoby činí 5 970 Kč. Pro účel prokázání nákladů na bydlení správní orgán I. stupně použil částku nejvyšších normativních nákladů stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, tj. 11 444 Kč, neboť žalobce neprokázal skutečné odůvodněné náklady na bydlení. Za celkovou určující částku, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem, vypočítal správní orgán I. stupně částku 17 414 Kč. Žalobce byl povinen k žádosti doložit náležitosti dle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Doložil fotografie, cestovní doklad, doklad obdobný výpisu z evidence Rejstříku trestů, souhlas matky s trvalým pobytem na území ČR, doklad (potvrzení) o zajištění ubytování, povolení k pobytu otce, přehled předpisů a plateb na pojistné na sociální zabezpečení a vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění otce. Dne 28. 11. 2018 doplnil žalobce platební výměr otce na daň z příjmu fyzických osob za rok 2017. Správní orgán I. stupně vyzval dne 19. 11. 2018 žalobce k odstranění vad žádosti, a to k doložení dokladu potvrzujícího účel pobytu na území, tedy soužití s rodičem, který má na území ČR povolen trvalý pobyt. K tomu poskytl lhůtu 14 dnů od doručení výzvy. Na výzvu reagoval žalobce dne 6. 12. 2018 a doložil svůj rodný list. Dále správní orgán I. stupně požádal Policii ČR o provedení pobytové kontroly v místě bydliště žalobce, která proběhla dne 5. 12. 2018 a žalobce byl spolu s otcem přítomen. Dne 28. 1. 2019 odeslal správní orgán I. stupně opět výzvu k odstranění vad žádosti, a to k doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území spolu s obsáhlým poučením. Správní orgán I. stupně obdržel následně plnou moc udělenou JUDr. Vítu Lebedovi, advokátu, k zastupování žalobce spolu s žádostí o prodloužení lhůty k doložení dokladů a s žádostí o prostudování spisu. Žalobce byl dne 18. 2. 2019 vyrozuměn o možnosti nahlédnout do spisového materiálu. Dne 6. 3. 2019 žalobce doložil čestné prohlášení o tom, že jako nezletilá osoba nemá žádný příjem a jeho náklady na živobytí hradí rodiče, zejména jeho otec. Dále doložil čestné prohlášení pana S. P. ze dne 28. 2. 2019, ve kterém se uvádí, že pan P. poskytuje ubytování žalobci a jeho otci ve své nemovitosti a oba mu platí společně za ubytování měsíčně celkem částku 2 000 Kč. Správní orgán I. stupně vyzval dne 15. 4. 2019 žalobce opět k odstranění vad žádosti, a to opět k doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, tentokrát vztahujícím se k roku 2018, opět spolu s obsáhlým poučením. Poté správní orgán I. stupně dne 21. 5. 2018 odeslal žalobci výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Tohoto práva však žalobce nevyužil.

8. Správní orgán I. stupně následně rozhodnutím ze dne 26. 7. 2019, č. j. OAM-16338-20/TP-2018, žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítl podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť konstatoval, že k žádosti o povolení k trvalému pobytu nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území dle ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z doložených dokladů o zajištění prostředků na území (tedy z platebního výměru daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2017 žalobcova otce) správní orgán I. stupně vypočítal průměrný měsíční příjem

odvolatele a s ním společně posuzované osoby ve výši 980 Kč. Tato částka je však nižší než součet částek životních minim žalobce a spolu s ním posuzované osoby a částky prokázaných skutečných nákladů na bydlení, tedy nižší než částka 17 414 Kč.

9. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ke kterému připojil platební výměr svého otce na daň z příjmu fyzických osob za rok 2018 vystavený dne 2. 5. 2019, přehled předpisů a plateb na pojistné na sociální zabezpečení, vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění otce a potvrzení Raiffeisenbank, a. s. o zůstatku na účtu. Žalobce v odvolání uvedl, že vzhledem k běhu času je schopen předložit ke své žádosti další doklady, kterými může svou žádost podpořit a doložit tak dostatečné množství prostředků k trvalému pobytu na území tak, jak je vymezeno v ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nicméně žalovaná odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.
10. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
11. Žalobcově námitce, podle které nelze považovat napadené rozhodnutí za věcně správné, neboť doložil veškeré podklady k prokázání skutečnosti, že se svým otcem disponují dostatečným množstvím prostředků ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze přisvědčit.
12. Dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje, nebo platební výměr daně z příjmu.“*
13. Ze shora provedené rekapitulace obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že původně žalobcem dne 19. 11. 2018 podaná žádost o povolení k trvalému pobytu vykazovala několik nedostatků, mj. k ní nebyl přiložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, který je dle § 70 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců povinnou přílohou takové žádosti. Jelikož posléze žalobce doložil

toliko platební výměr svého otce k dani z příjmů fyzických osob za rok 2017, který neprokazoval z hlediska shora citovaného § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dostatečný příjem [a to bez ohledu na to, zda správní orgán I. stupně správně vycházel z hodnoty nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem, neboť základ daně z příjmů fyzických osob za rok 2017 ve výši 60 220 Kč dále snížený o výši pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti včetně případných penále a doplatků, tedy příjem 980 Kč na měsíc (odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně přináší přesný výpočet) je buď jak buď nedostatečný] byl žalobce k odstranění této vady vyzván výzvou ze dne 28. 1. 2019, č. j. OAM-16338-12/TP-2018, včetně důkladného poučení o tom, jaké listiny mohou tento povinný doklad představovat. K odstranění uvedené vady jeho žádosti byla žalobci stanovena lhůta 7 dnů. Výzva byla žalobci doručena dne 31. 1. 2019.

14. Žalobce po doručení této výzvy zmocnil ke svému zastupování ve správním řízení JUDr. Víta Lebedu, advokáta, který přípisem ze dne 6. 2. 2019 požádal správní orgán I. stupně o prodloužení lhůty k předložení listin a po předchozím nahlédnutí do správního spisu předložil správnímu orgánu I. stupně toliko čestné prohlášení žalobce, že nemá žádný příjem a že jeho náklady hradí jeho rodiče, zejména otec. Správní orgán I. stupně proto další výzvou ze dne 15. 4. 2019 znovu žalobce vyzval k odstranění vady jeho žádosti spočívající v nedoložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území a znovu jej poučil o tom, doložením jakých listin tak může učinit s tím, že v případě, že jde o cizince, který má příjmy z podnikání, je třeba doložit platební výměr na daň z příjmů za předchozí zdaňovací období, tj. kalendářní rok 2018. K odstranění vady žádosti stanovil správní orgán I. stupně lhůtu 15 dnů. Tato výzva byla zástupci žalobce doručena dne 23. 4. 2019, lhůta k odstranění vady tedy uplynula 9. 5. 2019. Následně žalobce již nereagoval ani na výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 5. 2019, jež byla jeho zástupci doručena dne 27. 5. 2019. Dne 26. 7. 2019 pak vydal správní orgán I. stupně své zamítavé rozhodnutí.
15. Až spolu s odvoláním proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2019 žalobce doložil mj. právě platební výměr svého otce na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2018 ze dne 2. 5. 2019, dle něhož činil základ daně z příjmů žalobcova otce v daném zdaňovacím období 160 536 Kč.
16. V souladu s napadeným rozhodnutím tedy soud konstatuje, že správní orgán I. stupně správně uzavřel, že žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přestože byl k tomu opakovaně vyzván a řádně a podrobně poučen o tom, jakými doklady může své povinnosti dostát.
17. K předložení platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2018 je třeba rovněž ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí uvést, že z hlediska § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon*

učiněn spolu s odvoláním.“, skutečně nejde o listinu, kterou by žalobce nemohl uplatnit dříve, tj. ještě v rámci řízení před správním orgánem I. stupně. Žalovaná správně vyšla z toho, že žalobcem v odvolání předložený platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2018 byl Finančním úřadem pro Karlovarský kraj vystaven dne 2. 5. 2019, tedy ještě v rámci lhůty k odstranění vad žalobcovy žádosti stanovené výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 15. 4. 2019.

18. V tomto směru je nutno rovněž připomenout, že i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, č. 513/2015 Sb. NSS, dovodil, že řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde žalobce) aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti. Tyto závěry jsou plně aplikovatelné na situaci, ve které se v projednávané věci ocitl i žalobce. To platí tím spíše, že žalobce byl po relevantní část správního řízení zastoupen advokátem, tedy právním profesionálem, který si bezpochyby musel být vědom dopadů, které může mít nepředložení obligatorní náležitosti žádosti na její osud (bez ohledu na to, že správní orgán I. stupně žalobce o těchto možných následcích řádně poučil), a mohl tedy potřebný doklad v podobě platebního výměru svého otce na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2018 předložit včas, neboť byl vystaven ještě v rámci zachované lhůty k odstranění vad žádosti, popřípadě znovu požádat správní orgán I. stupně o prodloužení stanovené lhůty. Nic z toho však žalobce neučinil.
19. Lze tedy konstatovat, že tato žalobní námitka není důvodná, neboť správní orgány správně dospěly k závěru, že žalobce nepředložil doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území coby obligatorní součást žádosti o povolení trvalého pobytu na území ČR. S ohledem na to, že tento deficit žalobcovy žádosti nebyl řádně a včas odstraněn, pozbyla smyslu otázka, jíž by se soud musel v opačném případě rovněž zabývat, totiž zda správní orgány důvodně vycházely při určení výše prostředků k trvalému pobytu na území z částky nejvyšších normativních nákladů stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem. Odpověď na ni by totiž měla význam teprve tehdy, pokud by žalobce řádně doložil platební výměr svého otce na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2018 (resp. jiným způsobem prokázal zajištění prostředků k trvalému pobytu na území) včas, tj. v zachovalé lhůtě k odstranění vad žádosti, či před rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Jelikož tomu tak ale nebylo a potřebný doklad o zajištění příjmů předložen nebyl, je tato otázka již irelevantní.
20. Pouze pro pořádek soud doplňuje, že pokud pak jde o žalobcem předložené potvrzení o zůstatku na účtu vydané společností Raiffeisenbank, a.s. dne 8. 8. 2019, které bylo rovněž přílohou odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak ve shodě s názorem žalované lze ohledně něj uzavřít, že ani ono nesplňuje předpoklady stanovené § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť nijak neprokazuje pravidelnost příjmu, ale pouze momentální zůstatek na účtu. Ani jím tedy žalobce nemohl svou povinnost splnit, nehledě k tomu, že i kdyby to bylo možné, jednalo by se rovněž z hlediska § 82 odst. 4 správního řádu o opožděné uplatnění takové listiny, když žalobci zjevně nic nebránilo, aby potvrzení o

zůstatku na účtu svého otce předložil dříve než v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

21. Ve druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že byl až do 24. 10. 2019 nezletilou osobou, a proto je na něj nutno hledět jako na osobu zvláště zranitelnou z důvodu věku blízkého mladistvým. Povinnost vycestovat z území České republiky by tak pro něj byla velmi nepříjemnou a stresující zkušeností, protože zde žije v domácnosti s otcem, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt již delší dobu. Žalobce přitom spatřuje právě v nejužším možném kontaktu se svým otcem a spolčeném soužití s ním svou budoucnost. Vycestováním z území České republiky by naopak byly jeho vazby na otce narušeny.
22. K této námitce je třeba především uvést, že zákon o pobytu cizinců (ani jiný právní předpis) nestanoví, že by formální posuzování splnění náležitostí žádosti o povolení k trvalému pobytu mělo být v případě nezletilých osob jakkoli mírnější z důvodu jejich věku. Soud navíc opakuje, že žalobce byl v relevantní části správního řízení (po doručení v pořadí druhé výzvy k odstranění vad jeho žádosti) zastoupen advokátem a ochrana jeho práv ve správním řízení tak byla touto cestou nepochybně zajištěna.
23. V dalším je možno poukázat na to, že žalobce na území České republiky přicestoval dne 9. 9. 2018, tedy před relativně nedávnou dobou. Z přílohy jeho žádosti, kterou je prohlášení jeho matky, A. V., vyplývá, že má na Ukrajině matku a tedy přinejmenším i rodičovské zázemí. Žalobce v průběhu správního řízení nijak netvrdil, že by jeho vztah s otcem byl takové kvality, že by jeho vycestování z České republiky mohlo pro něj znamenat jakoukoli újmu; není ostatně zřejmé, proč by žalobcův otec nemohl se synem udržovat kontakt i přes žalobcův pobyt na Ukrajině. Vyloučena pochopitelně není ani možnost, že by žalobce usiloval v České republice o jiný pobytový titul.
24. Přestože to žalobce přímo ve své žalobě nezmínil, dodává soud nad rámec výše uvedeného, že v případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákon o pobytu cizinců neukládá správním orgánům povinnost zkoumat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce. Nevyžaduje-li zákon, aby konkrétní rozhodnutí bylo posouzeno z hlediska své přiměřenosti, jedná se o vyjádření názoru zákonodárce ohledně typově nízké závažnosti dopadů takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Ve shodě s dlouhodobě ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30) je však nutno konstatovat, že to ještě samo o sobě neznamená, že by byly správní orgány absolutně zproštěny povinnosti přiměřenost dopadů takového rozhodnutí v konkrétním případě zkoumat, neboť je nutno, aby byly respektovány mezinárodní závazky České republiky, v těchto případech jmenovitě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na soukromý a rodinný život. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelné a má přednost před zákonem. V případě, kdy zákonodárce vyhodnotil možné dopady do soukromého a rodinného života určitého typu rozhodnutí jako nízké, je však třeba, aby se správní orgány relevantním způsobem dozvěděly, že je na místě se jimi i

přesto zabývat. V rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, uvedl Nejvyšší správní soud, že je věcí účastníka správního řízení, aby v takové situaci porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive nepřiměřenost dopadů takového rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života namítl. Tím je pak založena povinnost správních orgánů se touto otázkou zabývat i přesto, že to zákon obecně nevyžaduje.

25. V dané situaci však ze shora řečeného vyplývá jednak to, že správní orgány neměly v projednávaném případě povinnost *ex lege* zkoumat přiměřenost dopadů svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jednak to, že ani žalobce sám neuvedl v průběhu správního řízení (a ostatně ani v žalobě) žádné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly, že jsou v jeho případě dány mimořádné okolnosti, které by odůvodnily potřebu takového zkoumání z hlediska zachování mezinárodních závazků České republiky. Žalobce nepobývá na území České republiky dlouhou dobu, přicestoval krátce před dovršením své zletilosti a ze spisu nevyplývá, že by zde kromě otce, který s ním sdílí domácnost, měl jakékoli jiné sociální či snad dokonce rodinné vazby. Ze správního ani soudního spisu nevyplývá, že by jeho návratu na Ukrajinu, kde vyrůstal a kde má matku, cokoli bránilo, nebo že by takový návrat mohl způsobit mimořádný zásah do jeho soukromého či rodinného života.
26. Ani tato žalobní námitka tedy důvodná, neboť i kusá úvaha žalované vztahující se k respektování článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je v tomto směru zcela dostatečná.
27. Ani jedna ze dvou žalobních námitek tedy nebyla shledána důvodnou, a proto soud žalobu postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

28. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 28. ledna 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

